

Княгиня, Мария Луиза изгасна; и дълго врѣме Българския небосклонъ ще се помрачава отъ този облакъ, защото една блѣстяща звѣзда угасна, едно свѣтло слънце зайде. Дълбока скърбъ изпълни всѣко Българско сърдце и всѣкой Български домъ; мало и голѣмо, богати и сиромаси, всички еднакво сж опечалени, защото неумолимата смъртъ е грабнала едникия ни земенъ идеалъ; защото едно благородно и любяще сърдце е прѣстанало да тупка, и народътъ се лишава отъ единъ ангелъ покровителъ. Народа ни изгубва своята царица Естиръ; Негово Царско Височество се лишава отъ най-вѣрния си другаръ и Августѣйшитѣ народни дѣца изгубватъ най-добрата си възпитателка.

По-подходящи думи, съ които да се опише единъ такъвъ животъ, нѣма други освѣнъ думитѣ на Словото Божие исказани за благодѣтелката Тавита. За нея свѣщенната история ни разправя, че била изпълнена съ добри дѣла и милостини, които правѣла. Когато апостолъ Петъръ отишелъ, по поканата на роднинитѣ и приятелитѣ на тази жена, да я види, тя била вече умрѣла. Но свѣщенната история продължава: „и прѣдставихъ се прѣдъ него всичкитѣ вдовици, та плачехъ, и показвахъ му ризи и дрехи които имъ правѣше Сърна, когато бѣ съ тѣхъ“. Ето най-трайния паметникъ, който всѣкой може самъ да въздигне за себе си доклѣ е живъ, паметникъ който врѣмето неможе да поквари, който съ течението на годинитѣ и вѣковетѣ все повече и повече блѣщи. Той е паметника изграденъ не отъ мраморъ, но отъ добри дѣла; украсенъ не съ злато, но съ милость. Такъвъ паметникъ покойната Княгиня е издигнала за себе си прѣзъ кжсия периодъ на шестгодишното си живѣние помежду ни. Нейния животъ напълно се описва, когато кажемъ съ думитѣ на Светото Писание: „тя бѣ изпълнена съ добри дѣла и съ милостини, които правѣше.

У насъ тѣзи дни ще се повтори това, което апостолъ Петъръ намѣри въ Иопия и това, на което Франция е била зрителка при погребението на нейната Джо-